

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਿਟੇ ਅਘ ਕੋਟ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਛੋਟ ॥ ੧॥
 ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪੂਰਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ
 ਮਿਟਿਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਸਭੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ੨॥ ਸੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਆਏ ਵਸਿ ਪੰਚਾ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਸੰਚਾ ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਾ ਪੂਰਾ ਕਰਮ ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ
 ॥੪॥੪੬॥੧੧੫॥ {ਪੰਨਾ 189}

ਪਦਅਰਥ:- ਧੂਰਿ—ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਖਾਕ। ਅਘ—ਪਾਪ। ਕੋਟਿ—ਕ੍ਰੋੜਾਂ {ਨੋਟ:- ਲਫਜ਼ 'ਕੋਟਿ'—ਕ੍ਰੋੜ। ਲਫਜ਼ ਕੋਟੁ—
 ਕਿਲ੍ਹਾ। ਕੋਟ—ਕਿਲ੍ਹੇ}। ਪ੍ਰਸਾਦਿ—ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਛੋਟ—ਖਲਾਸੀ।1।

ਜਪੀਐ—ਜਪੀਦਾ ਹੈ। ਤੇ—ਤੋਂ, ਨਾਲ।1। ਰਹਾਉ।

ਸੰਗਿ—ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ—ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ। ਸਭੁ—ਹਰ ਥਾਂ।2।

ਵਸਿ—ਵੱਸ ਵਿਚ। ਪੰਚਾ—(ਕਾਮਾਦਿਕ) ਪੰਜੇ। ਰਿਦੈ—ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਸੰਚਾ—ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ।3।

ਜਾ ਕਾ—ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਦਾ। ਕਰਮ—ਭਾਗ। ਤਿਸੁ—ਉਸ ਨੂੰ। ਸਾਧੂ—ਗੁਰੂ।4।

ਅਰਥ:- (ਹੇ ਭਾਈ!) ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਦਾ ਦਰਸਨ (ਹੀ) ਮੁਕੰਮਲ (ਤੀਰਥ-) ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ। ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।1। ਰਹਾਉ।

ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ (ਮੱਥੇ ਤੇ ਲਾਣ) ਨਾਲ (ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਦੀ
 ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ (ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ) ਜਨਮ ਮਰਨ (ਦੇ ਚੱਕਰ) ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।1।

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ (ਰਿਹਾਂ) ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ
 ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ) ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।2।

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਉਤੇ ਗੁਰੂ-ਸੰਤ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਏ, (ਕਾਮਾਦਿਕ) ਪੰਜੇ (ਦੂਤ) ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਆ
 ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।3।

(ਪਰ) ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ (ਹੀ) ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ (ਪਰਸਣੇ) ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਵੱਡੀ (ਚੰਗੀ)
 ਕਿਸਮਤਿ ਹੋਵੇ।4। 46।115।